

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 67.690 van 8 augustus 1997  
in de zaak A. 67.791/IV-15.624.**

In zake : Prosper OVERSTEYNS,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaten H. BUYSENS en W. RAUWS,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Mechelsesteenweg 210A

tegen :

1. de v.z.w. Karel de Grote-Hogeschool,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaten D. ERREYGERS en T. PEETERS,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Mechelsesteenweg 33,
2. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd  
door de Vlaamse regering.

-----  
**D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,**

Gezien het verzoekschrift dat Prosper OVERSTEYNS op 23 februari 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van :

- 1) de beslissing van 20 december 1995 van de Karel de Grote-Hogeschool waarbij hij wordt aangesteld tot assistent;
- 2) "voor zover als nodig, de daaraan voorafgaande rechtshandelingen, uitgaande van de daartoe ingestelde Commissie binnen de Hogeschool en uitgaande van de Raad van Bestuur van de Karel de Grote-Hogeschool, o.m. inzake de zogenaamde artistieke faam";

Gelet op het arrest nr. 60.851 van 10 juli 1996 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing;

Gezien de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij en de memorie van wederantwoord;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VAN DER GUCHT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 januari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. GORDTS, die loco Advocaten H. BUYSENS en W. RAUWS verschijnt voor verzoeker, van Advocaat T. PEETERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct van de directeur M. BROUCKE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het advies van Eerste Auditeur R. VAN DER GUCHT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van de vorderingen; dat zij betoogt wat volgt :

"Luidens artikel 1, tweede lid van de arbeids-overeenkomstenwet van 3 juli 1978 is deze wet van toepassing op de personeelsleden van de door het rijk (thans de gemeenschappen) gesubsidieerde instellingen van vrij onderwijs wier toestand niet statutair geregeld is. Met de woorden 'statutair geregeld' bedoelde de wetgever de uitvoering van artikel 12bis, § 3, van de schoolpactwet van 29 mei 1959. Dit

betekent dat de rechtspositie van het gesubsidieerd personeel van het vrij gesubsidieerd onderwijs, met name de juridische band met zijn werkgever, wordt beheerst door de wet op de arbeidsovereenkomsten tot de dag dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 12bis, § 3, van de schoolpactwet.

Echter, dit betekent niet dat de rechtsverhouding tussen het onderwijzend personeel en de onderwijsinstelling door de invoering van een 'statuut' voor het onderwijspersoneel van publiekrechtelijke aard zou geworden zijn. Artikel 12bis, § 3, van de schoolpactwet had immers niet tot doel om de juridische natuur van de private inrichtende macht te wijzigen, of aan haar rechtshandelingen een administratief karakter te geven. Indien er aldus een decreet tot stand komt, dan komen de bepalingen ervan in de plaats van de arbeidsovereenkomstenwet, maar wordt het privaatrechtelijk karakter van de verhouding tussen het personeel en de onderwijsinstelling niet aangetast.

Ook indien men zou aannemen dat verwerende partij het karakter zou hebben van een functionele openbare dienst, komt het privaatrechtelijk karakter van die rechtsverhouding niet in het gedrang. Het karakter van openbare dienst is in dat geval beperkt tot hetgeen betrekking heeft op het vervullen van de taak van openbare dienst (MAST, A., DUJARDIN, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13e druk, nr. 64). Tot die openbare dienst behoren bijv. verschillende aspecten van de verhouding tussen de onderwijsinstelling en de student, maar daarom niet de verhouding tussen onderwijsinstelling en onderwijzend personeel, vermits die laatste rechtsverhouding niet kadert binnen de perken van de openbare dienstverlening.

Aangezien de rechtsverhouding tussen onderwijsinstelling en onderwijzend personeel aldus van privaatrechtelijke aard is, is niet de raad van state maar zijn de arbeidsrechtbanken overeenkomstig artikel 578, 1<sup>o</sup>, gerechtelijk wetboek bevoegd. Trouwens, ook al bepaalt de decreetgever de inhoud van die rechtsverhouding, de decreetgever is overeenkomstig de artikelen 144-146 van de grondwet niet bevoegd om zelf een bevoegde rechtsinstantie aan te duiden (Arbitragehof, nr. 46 van 11 februari 1988; Arbitragehof, nr. 66 van 30 juni 1988). De decreetgever heeft dit dan ook nergens gedaan.";

1.2. Overwegende dat verzoeker de exceptie niet ontvankelijk acht, enerzijds omdat de eerste verwerende partij ze niet in de schorsingsprocedure heeft opgeworpen, anderzijds omdat de Raad in het arrest dat die

schorsingsprocedure heeft afgesloten, zich impliciet maar zeker bevoegd heeft verklaard;

1.3. Overwegende dat het gezag van gewijsde beperkt is in die zin dat het, naar analogie met het bepaalde in artikel 1039 van het Gerechtelijk Wetboek, geen nadeel aan de zaak zelf toebrengt; dat de vraag naar de bevoegdheid van de Raad dus opnieuw ter sprake kan komen bij de behandeling van de grond van de zaak; dat de exceptie van onbevoegdheid ontvankelijk is;

1.4. Overwegende dat verzoeker tegen de gegrondheid van de exceptie van onbevoegdheid inbrengt dat het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, hierna te noemen het Hobu-decreet, aan alle personeelsleden ongeacht of zij werkzaam zijn in een vrije dan wel in een officiële hogeschool, manifest een administratiefrechtelijk statuut heeft willen toekennen, zodat deze personeelsleden niet onder toepassing vallen van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, die immers in haar artikel 1 bepaalt dat zij toepasselijk is op werknemers van de door het Rijk gesubsidieerde instellingen van het vrij onderwijs "wier toestand niet statutair geregeld is"; dat verzoeker het voorts onverenigbaar acht met artikel 24, § 4, van de Grondwet, dat de gelijkheid van de personeelsleden van het onderwijs waarborgt, dat aan de personeelsleden van het vrij onderwijs de rechtsbescherming ontzegd zou worden die geboden wordt door de mogelijkheid bij de Raad van State schorsings- en annulatieberoepen in te stellen; dat verzoeker erkent dat de geciteerde Grondwetsbepaling een aparte behandeling van die personeelsleden aanvaardt zo zulks verantwoord wordt door objectieve verschillen, waaronder de eigen karakteristieken van iedere inrichtende macht; dat hij echter meent dat de eerste verwerende partij niet aantoonst en dat trouwens niet valt in te zien welke objectieve verschillen een minder

grote rechtsbescherming van de personeelsleden van de vrije hogescholen kunnen verantwoorden; dat hij tenslotte argumenteert dat de vrije onderwijsinstellingen openbare diensten zijn in de functionele zin aangezien zij meewerken aan de overheidszorg voor het onderwijs, wat leidt tot het uitreiken van diploma's, en dat de aanstelling van het personeel gewis deel uitmaakt van de tot het uitreiken van diploma's leidende onderwijstaak;

1.5. Overwegende dat de eerste verwerende partij tevergeefs een tekstargument wil ontleenen aan artikel 1 van de arbeidsovereenkomstenwet en artikel 578, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek; dat de eerste verwerende partij doet alsof in die bepalingen te lezen stond dat ze toepasselijk zijn op alle werknemers die in een "privaatrechtelijke verhouding" tot hun werkgever staan; dat in werkelijkheid de tekst van artikel 1 van de arbeidsovereenkomstenwet deze wet maar toepasselijk verklaart op die werknemers van onder meer de gesubsidieerde vrije onderwijsinstellingen "wier toestand niet statutair geregeld is" en artikel 578, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek de arbeidsrechtbank bevoegd maakt voor "geschillen inzake arbeidsovereenkomsten"; dat de grens in beide teksten dus niet getrokken wordt tussen privaatrechtelijke verhoudingen aan de ene kant en publiekrechtelijke verhoudingen aan de andere, maar tussen enerzijds een contractuele en anderzijds een statutaire rechtsverhouding;

1.6. Overwegende dat in de argumentatie van de eerste verwerende partij al evenmin tot de zaak dient dat de decreetgever niet bevoegd is om de bevoegde rechter aan te wijzen; dat kan de decreetgever dat niet, wat hij wel kan is personeel in zulk een rechtspositie plaatsen dat geschillen tussen dat personeel en zijn werkgever onder de bevoegdheid van een bepaalde rechter vallen, niet omdat de decreetgever dat wil, maar omdat

de wetten die de bevoegdheid van de rechterlijke instanties regelen, dat willen;

1.7. Overwegende dat aldus een wel relevante vraag de vraag is naar de rechtspositie die het personeel van de gesubsidieerde vrije hogescholen in het Hobu-decreet gekregen heeft;

1.7.1. Overwegende dat de rechtspositieregeling van het personeel in dat decreet zowel op personeel van het vrij onderwijs als op personeel van officieel onderwijs toepasselijk is; dat inhoudelijk die regeling vrijwel niet verschilt voor die twee personeelscategorieën; dat ook de wijze waarop de leden van die categorieën onder die regeling komen te staan, niet verschillend is bepaald; dat artikel 127 wel bepaalt dat het hogeschoolbestuur contractueel buiten de personeelsformatie gastprofessoren kan aanstellen; dat als die bepaling iets voor het aan de orde zijnde probleem betekent, zij veeleer een argument a contrario oplevert voor de stelling dat, de gastprofessoren uitgezonderd, alle leden van het onderwijzend personeel niet in contractueel verband staan, alle leden, dus ook die van het vrij onderwijs;

1.7.2. Overwegende dat een rechtspositieregeling of statuut reglementair of verordenend van aard is; dat dit met name betekent dat, tenzij dat zelf door een reglementaire of verordenende bepaling mogelijk is gemaakt, er in individuele gevallen niet van afgeweken kan worden; dat aldus de statutaire rechtspositie in tegenstelling staat tot de contractuele, aangezien in beginsel van de inhoud van een contract, zelfs van een zogenaamd toetredingscontract, in individuele gevallen afgeweken kan worden; dat de reglementaire of verordenende aard van een statuut ook meebrengt dat in beginsel dat statuut steeds eenzijdig gewijzigd kan worden, waar tegenover staat dat in beginsel een contract, ook een

toetredingscontract, niet eenzijdig gewijzigd kan worden;

1.7.3. Overwegende dat om in te gaan tegen de stelling dat in weerwil van het hierboven overwogene de beslissingen waarbij de vrije scholen de rechtspositieregeling van het Hobu-decreet op hun personeel toepassen, onmogelijk als door de Raad van State vernietigbare rechtshandelingen beschouwd kunnen worden, mutatis mutandis argumenten herhaald kunnen worden die de Raad reeds in zijn arrest nr. 32.320, MERSCH, van 24 maart 1989 aanvoerde;

1.7.3.1. Overwegende dat de grondwettelijke bepalingen over de vrijheid van onderwijs de bevoegdheid van de Raad van State niet in de weg kunnen staan; dat de grondwettelijke vrijheid van onderwijs niet in het gedrang komt doordat, wanneer een vrije school het personeelsstatuut toepast, men haar beslissingen onder het in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State georganiseerde vernietigingstoezicht doet vallen; dat hoe vrij de vrije scholen ook zijn, onwettigheden mogen ze niet begaan; dat er een rechter moet zijn om tegen begane onwettigheden op te treden; dat niets er zich grondwettelijk tegen verzet -onder het voorbehoud dat gemaakt moet worden op grond van artikel 144 van de gecoördineerde Grondwet- dat die rechter de Raad van State zou zijn, zoals hij, met uit de Grondwet overgeschreven waarborgen van onafhankelijkheid, georganiseerd is in zijn gecoördineerde wetten; dat het trouwens in het algemeen zo is dat handelingen van particuliere instellingen die van overheidswege erkend zijn voor het vervullen van een taak van openbaar belang, onder de vernietigingsbevoegdheid van de Raad van State vallen in de mate dat zij ter vervulling van die taak worden gesteld;

1.7.3.2. Overwegende dat het enkele feit dat beslissingen van door particulieren opgerichte onderwijsinstellingen geacht worden onder artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te vallen, niet meebrengt dat die beslissingen onderworpen zijn aan alle rechtsregels zonder uitzondering die voor het overheidsoptreden in het algemeen gelden, iets waarvoor juist de hun door de Grondwet gewaarborgde vrijheid die instellingen behoedt; dat zo ook, ingeval die instellingen dan toch onder zulke rechtsregels vallen, deze rechtsregels derwijze moeten worden geïnterpreteerd dat de in de grondwettelijke vrijheid van onderwijs vervatte rechtsaanspraken -vrijheid met gebruikmaking waarvan de vrije scholen zijn opgericht- niet komen te vervallen; dat alzo de gelijkheidsregel geenszins verbiedt dat een vrije school op grond van haar levensbeschouwelijk concept kandidaat-studenten of kandidaat-personeelsleden zou weigeren; dat, immers, het gelijkheidsbeginsel niet iedere gedifferentieerde behandeling verbiedt, het verbiedt enkel willekeurige gedifferentieerde behandeling; dat gedifferentieerde behandeling die gebaseerd is op rechtmatig gekoesterde -want door de Grondwet gewaarborgde- levensbeschouwelijke overtuigingen, niet willekeurig is;

1.7.3.3. Overwegende dat de eerste verwerende partij ook argumenteert dat ook als men moet aannemen dat zij een functionele openbare dienst is, nog blijft dat de verhouding tussen haarzelf en haar personeel niet kadert binnen de perken van de openbare dienstverlening;

Overwegende dat wanneer de regelgever voor het personeel van particuliere instellingen doet wat hij niet voor het personeel van zoveel andere particuliere instellingen doet, te weten een statuut bepalen dat vrijwel gelijk is aan dat van het personeel van overheidsinstellingen, daar een reden voor moet zijn;

Overwegende dat die reden dubbel is;

Overwegende dat de eerste reden is dat personeelsbeleid een nauwe band vertoont met de opdracht van algemeen belang die vrije scholen delen met officiële scholen, de opdracht om via het afgeven van diploma's bekwaamheden op een voor iedereen bindende wijze vast te stellen; dat nu het vervullen van die opdracht onder controle van de administratieve rechter staat, het zinvol is dat ook het hanteren van een belangrijk beleidsmiddel voor het vervullen van die opdracht onder dezelfde controle staat;

Overwegende dat de tweede reden is de wil om de personeelsleden van de vrije onderwijsinstellingen statutair dezelfde garanties te bieden als de collega's van officiële scholen; dat de nagestreefde gelijkheid in de bescherming van het personeel tot bewijs van het tegendeel geacht moet worden ook die component te bevatten zonder welke de bescherming al te theoretisch kan zijn : de bescherming door de rechter; dat zij dus met name het recht moet omvatten door middel van een annulatieberoep dat specifieke resultaat te bereiken hetwelk de vernietiging van de met het statuut strijdige beslissing is, vernietiging ten gevolge waarvan die beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan; dat verzoeker terecht niet inziet welke in artikel 24, § 4, van de Grondwet geviseerde "objectieve verschillen" van de inrichtende machten der vrije onderwijsinstellingen hier een minder gunstige behandeling van de personeelsleden van die instellingen zouden kunnen rechtvaardigen;

1.7.4. Overwegende dat bepalingen die over een zelfde materie handelen -de rechten en de plichten van onderwijspersoneel-, die volgens een zelfde juridisch-technisch procédé zijn vastgesteld -het procédé van het statuut, d.i. een eenzijdige beslissing, bindend zonder de instemming van evengenoemd personeel-, die inhoude-

lijk vrijwel gelijk zijn, het gevaar lopen uiteenlopend te worden toegepast wanneer hun toepassing door verschillende rechters wordt verzekerd; dat die uiteenlopende toepassing er kan toe leiden dat de door de regelgever gewilde gelijkheid in feite in de dagelijkse realiteit in het gedrang komt; dat wie meent dat men daar niet zo zwaar aan mag tillen, kan vaststellen dat de bevoegdheid van de gewone rechter niet te kort wordt gedaan door de Raad van State ook ten aanzien van het personeel van de vrije scholen bevoegd te achten : dat personeel zal zich -en wel net als dat van de door de overheid tot stand gebrachte scholen- ook dan tot de gewone rechter kunnen wenden voor het verkrijgen van privaatrechtelijke sancties op overtredingen van zijn statuut; alleen zal het zich daarnaast -weerom net als het personeel van de overheidsscholen- ook tot de Raad van State kunnen wenden voor het verkrijgen van de specifieke administratiefrechtelijke sanctie op zodanige overtredingen, de sanctie van de vernietiging;

1.7.5. Overwegende dat de exceptie van onbevoegdheid wordt afgewezen;

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat verzoeker geen belang heeft "bij vernietiging van een inschalingsbeslissing" en dat hij geen belang heeft "bij vernietiging in de mate dat die gesteund is op de onwettigheid van het besluit van de Vlaamse regering van 12 juni 1995";

2.2. Overwegende dat de Raad in zijn schorsings-arrest heeft aangenomen dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat van de beslissing waarbij hij als assistent wordt ingeschaald; dat de Raad hierbij heeft in aanmerking genomen dat het betoog van verzoeker over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aansluit bij het door de Raad ernstig bevonden annulatiemiddel, welk annulatiemiddel gesteund was op de

onwettigheid van het besluit van 12 juni 1995 van de Vlaamse regering; dat het wel kan dat de zaak zo geëvolueerd is dat de elementen die met het oog op een schorsing het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel konden schragen, niet met het oog op een vernietiging het voorhanden zijn van een belang kunnen staven; dat in het betoog van verzoeker niets valt aan te treffen dat die richting ook maar uitwijst; dat de exceptie wordt verworpen;

3. Overwegende dat de tweede bestreden beslissingen zich tegenover de eerste bestreden beslissing verhouden als voorbereidende beslissingen; dat ze dus niet mee vernietigd dienen te worden; dat wel hun onwettigheid de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing kan meebrengen;

4.1. Overwegende dat met zijn verzoekschrift van dezelfde dag verzoeker de schorsing heeft gevorderd van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen; dat met zijn arrest nr. 60.851 van 10 juli 1996 de Raad ingevolge die vordering de schorsing heeft bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 december 1995 van de Karel de Grote-Hogeschool waarbij verzoeker wordt aangesteld tot assistent;

4.2. Overwegende dat om de schorsing te bevelen de Raad ernstig heeft bevonden het annulatiemiddel volgens hetwelk de Vlaamse regering er niet toe gemachtigd was het ene ambt van leraar artistieke vakken te vervangen door twee ambten, dat van docent en dat van assistent; dat hij met name in artikel 317 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap vooralsnog een zodanige machtiging niet aantrof;

4.3. Overwegende dat bij artikel 133 van het decreet van 8 juli 1996 betreffende het onderwijs VII voormeld artikel 317 wordt aangevuld als volgt :

"Voor wat betreft de leden van het onderwijzend personeel, belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten in een basisopleiding van twee cycli of in de erbij aansluitende lerarenopleiding, behorend tot de studiegebieden audiovisuele en beeldende kunst, muziek en dramatische kunst, produktontwikkeling en architectuur, opleiding tot interieurarchitect, dient de Vlaamse regering de concordantie tot docent voor te behouden aan de personeelsleden die over een ruime artistieke faam beschikken.

Het hogeschoolbestuur kent de artistieke faam toe en legt hiervoor de beoordelingscriteria vast.";

Overwegende dat met die aanvulling de machtiging die volgens bovenvermeld annulatiemiddel ontbrak, er gekomen is;

Overwegende dat het onderwijsdecreet VII is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 5 september 1996; dat krachtens artikel 148, 8°, van de daar gepubliceerde tekst artikel 133 voornoemd in werking treedt op 1 september 1996;

Overwegende dat volgens een erratum verschenen in het Belgisch Staatsblad van 22 november 1996 artikel 148, 5°, van het onderwijsdecreet VII bepaalt : "De artikelen ... 133 ... hebben uitwerking met ingang van 1 januari 1996";

4.4. Overwegende dat de hierboven omschreven aanvulling van artikel 317 van het decreet van 13 juli 1994 de Raad brengt tot het stellen van twee prejudiciële vragen aan het Arbitragehof waarvan de ene subsidiair is ten opzichte van de andere;

5. Overwegende dat de Raad op vraag van verzoeker een derde prejudiciële vraag stelt,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De debatten worden heropend.

### **Artikel 2.**

De volgende vraag wordt aan het Arbitragehof gesteld :

Schendt artikel 317 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, zoals aangevuld bij artikel 133 van het decreet van 8 juli 1996 betreffende het onderwijs VII, artikel 24, § 5, van de Grondwet doordat het aan de Vlaamse regering en aan de hogeschoolbesturen normatieve bevoegdheden toekent met betrekking tot de inrichting van het onderwijs?

### **Artikel 3.**

Voor het geval het antwoord van het Arbitragehof op de in artikel 2 gestelde vraag negatief is, wordt de volgende vraag aan het Arbitragehof gesteld :

Schenden de artikelen 133 en 148, 5°, van voornoemd decreet van 8 juli 1996 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of de artikelen 146 en 160 van de Grondwet in zoverre zij met uitwerking op 1 januari 1996 artikel 317 van bovengenoemd decreet van 13 juli 1994 aanvullen terwijl de Raad van State onder meer op het nog niet aangevulde artikel 317 gesteunde vordering tot schorsing heeft toegewezen bij zijn arrest nr. 60.851, OVERSTEYNS, van 10 juli 1996, en terwijl het desbetreffende geding over de grond van de zaak bij de Raad van State hangende is?

### **Artikel 4.**

De volgende vraag wordt aan het Arbitragehof  
gesteld :

Schendt artikel 323, § 2, van voornoemd  
decreet van 13 juli 1994 de artikelen 10, 11 en 24 van  
de Grondwet "in zoverre deze bepaling enkel voor perso-  
neelsleden, belast met artistiekgebonden onderwijs-  
aktiviteiten ..., niet voorziet in het behoud van de  
bekomen rechten met betrekking tot het salaris, daar  
art. 323, § 2, v/h HOBU-decreet slechts voorziet in het  
behoud van een vroegere salarisschaal, terwijl voor de  
overige HOBU-personeelsleden art. 326, § 1, wel degelijk  
het behoud van het vroeger salaris voorziet en  
art. 326bis voor de lesgevers aan conservatoria eveneens  
het behoud van hun bezoldiging per 30/06/95 waarborgt"?

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzing, op acht augustus 1900 zevenennegentig,  
door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

|        |                     |                  |
|--------|---------------------|------------------|
| de HH. | J. BORRET,          | kamervoorzitter, |
|        | D. VERBIEST,        | staatsraad,      |
|        | A. VANDENDRIESSCHE, | staatsraad,      |
| Mevr.  | S. VAN AELST,       | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**S. VAN AELST.**

**J. BORRET.**